

Papieska Rada ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia

Osoby zaangażowane w politykę zdrowotną i ekonomiczne zarządzanie służbą zdrowia, [...] muszą być odpowiedzialni zwłaszcza za ochronę i promocję dobra wspólnego, niezależnie od obowiązku sprawiedliwości, zgodnie z zasadą solidarności i pomocniczości... W tej perspektywie odpowiedzialni za politykę zdrowotną, uznając szczególny charakter katolickich struktur opieki zdrowotnej, mogą owocnie z nimi współpracować, przyczyniając się w ten sposób do budowania „owej cywilizacji «miłości i życia», bez której egzystencja osób i społeczeństwa traci swój sens najbardziej ludzki” („*Evangelium vitae*”, Jan Paweł II). † W codziennej praktyce zawodowej pracownik służby zdrowia, ożywiany duchem chrześcijańskim, odkrywa wymiar transcendentny właściwy dla swojego zawodu. Rzeczywiście, przekracza on poziom czysto ludzkiej służby wobec osoby cierpiącej i przybiera w ten sposób charakter świadectwa chrześcijańskiego, a zatem misji. Misja jest równoznaczna z powołaniem, czyli odpowiedzią na transcendentne wezwanie, które ukonkretnia się w cierpiącym obliczu drugiego. Działalność ta jest przedłużeniem i aktualizacją miłości Chrystusa, który «przeszedł, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich» (Dz 10, 38). Jednocześnie jest miłością zwróconą do Chrystusa: to On jest chory – «byłem chory» – ponieważ do Siebie odnosi – «mnieście uczynili» – troskę okazaną bratu” (por. Mt 25, 31-40). Pracownik służby zdrowia jest jak miłosierny samarytanin z przypowieści, który zatrzymuje się przy zranionym człowieku, stając się jego „bliźnim” w miłości (por. Łk 10, 29-37). W tym świetle pracownik służby zdrowia może zostać uznany za sługę Bożego, który w Piśmie świętym jest ukazany jako „miłośnik życia” (por. Mdr 11, 26).

Kościół uważa „służbę chorem i cierpiącym za istotną część swojego posłannictwa” („*Dolentium hominum*”, Jan Paweł II). Oznacza to, że posługa terapeutyczna podejmowana przez pracowników służby zdrowia jest uczestnictwem w duszpasterskiej i ewangelizacyjnej działalności Kościoła. Służba życiu staje się więc posługą zbawienia, to znaczy głoszeniem, które aktualizuje odkupieńczą miłość Chrystusa. „Lekarze, pielęgniarki, pielęgniarze oraz cały personel, a także wolontariusze są wezwani do tego, by poprzez miłość wobec chorych i cierpiących być żywym obrazem Chrystusa i Jego Kościoła” („*Christifi deles laici*”, Jan Paweł II), sługami życia. Fragment z „Nowej Karty Pracowników Służby Zdrowia”